

РЕШЕНИЕ

№ 4396

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 19.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3443** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на П. Г. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Разпореждания № 214-00-23666-1/23.11.2020 г., № 214-00-23666-2/23.11.2020 г. и № 214-00-23666-3/23.11.2020 г., потвърдени с Решение № 1040-21-197 от 19.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град. В жалбата се поддържа, че актовете са незаконосъобразни, а постановеното решение в хода на административното производство е неправилно, необосновано и противоречи на материалноправните разпоредби на закона, поради което следва да бъде отменено. В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление от 07.10.2020 г. жалбоподателят П. Г. е поискал отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО. Към заявлението е била приложена Заповед № 190/30.09.2020 г., издадена от осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 01.10.2020 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ.

Въз основа на представените документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 214-00-23666-1 от 23.11.2020 г. на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е било отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 01.10.2020 г. до 31.01.2021 г. в размер на 33,61 лв. дневно.

Във връзка с извършване на последващ контрол по разходите е извършена проверка на осигурителя. След образуването ѝ, на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО е постановено разпореждане № 214-00-23666-2 от 23.11.2020 г., с което е спряно производството по изплащане на ПОБ, считано от 01.10.2020 г. Като мотив за спирането е посочено „обезщетение за оставане без работа“.

С разпореждане № 214-00-23666-3 от 23.11.2020 г. на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. чл. 54г, ал. 3 от КСО е било възобновено изплащането на парично обезщетение за безработица за периода от 01.11.2020 г. до 28.02.2021 г. в размер на 33,61 лева дневно с мотиви „изтичане на периода на обезщетението за оставане без работа“.

Трите разпореждания са били обжалвани пред Директора на ТП на НОИ С.-град, който с решение № 1040-21-197 от 19.02.2021 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил разпорежданията като правилни и законосъобразни.

Решението е връчено на жалбоподателя на 13.03.2021 г., видно от приложеното в преписката известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменяне и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България

или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

За да потвърди издаденото разпореждане директорът на ТП на НОИ С.-град е възприел доводите на длъжностното лице и е приел за безспорно, че жалбоподателят е осигуряван повече от изискващите се 12 месеца, от последните 18 месеца и има право на ПОБ. Съгласно §1, т. 3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. От анализа на цитираната разпоредба е видно, че за да започне осигуряването следва да са налице двете кумулативни предпоставки, а именно започване на трудова дейност и внасяне на осигурителни вноски.

За периода от 20.02.2007 г. до 30.09.2020 г. вкл. Г. е осигуряван за риска „безработица“ 1 г., 7 м. и 14 дни. С оглед разпоредбата на чл. 54в, ал. 1 от КСО /в сила от 01.01.2018 г./. Паричните обезщетения за безработица се изплащат ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат, за срок, определен според продължителността на осигурителния стаж, по време на който лицата са били осигурени за безработица, за времето след 31 декември 2001 г., както следва:

- до 3 години – 4 месеца
- от 3 години и 1 ден до 7 години – 6 месеца
- от 7 години и 1 ден до 11 години – 8 месеца
- от 11 години и 1 ден до 15 години – 10 месеца
- над 15 години – 12 месеца

с Разпореждане № 214-00-23666-1 от 23.11.2020 г. на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица за срок от 4 месеца – осигурителен стаж след 31.12.2001 г. – 1 г. и 7 месеца.

Жалбоподателят е работил на три периода на непълно работно време /4 часа/, осигурителният стаж не е равен на зачетения труд и се изчислява пропорционално на отработеното време.

Съдът споделя изводите на административния орган и приема, че предвид прекратяването на трудовото правоотношение, считано от 01.10.2020 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ на жалбоподателят и подадената от [фирма] информация за изплатено обезщетение за оставане без работа по чл. 222, ал. 1 от КТ, правилно е спряно изплащането на отпуснатото ПОБ и с последното разпореждане е възобновено изплащането на ПОБ за периода от 01.11.2020 г. до 28.02.2021 г. – 4 месеца.

При цялостен и съвкупен анализ на материалите и доказателствата по делото, съдът намира, че оспорените разпореждания са правилни и постановени съобразно доказателствата в административното производство и посочения приложим материален закон. Решението, постановено в хода на административното оспорване, е правилно, съдържа фактически и правни основания.

Предвид изложеното съдът намира, че потвърдените с Решение № 1040-21-197 от 19.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, разпореждания, предмет на оспорването, не страдат от твърдените пороци. Същите са законосъобразни и не са налице основания за отмяната им. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че в хода на съдебното производство, жалбоподателят депозира процесуално недопустими искания, за конституиране и сезиране на страни, които съгласно АПК, нямат качеството на заинтересовани и/или контролиращи страни в производството, съгласно националното административно право и в съответствие с общностното право, поради което и такива не са конституирани.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Г. Г., ЕГН [ЕГН] срещу Разпореждания № 214-00-23666-1/23.11.2020 г., № 214-00-23666-2/23.11.2020 г. и № 214-00-23666-3/23.11.2020г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, потвърдени с Решение № 1040-21-197 от 19.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, като неоснователна.

ОСЪЖДА на П. Г. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: